

ски. Трѣбвало да се узнае, дали е опредѣлено кжде трѣбва да се заселятъ сливенскитѣ бѣжанци, или пъкъ всѣки билъ свободенъ да иде кждето пожелае. Чрезъ началника на руския щабъ, генералъ Вахтъ, било отговорено, че императорското правителство е опредѣлило за преселницитѣ гр. Болградъ въ Бесарабия, като мѣсто най-подходно за тѣхъ по климатъ и търговски пазаръ, и че били взети мѣрки за настаняването и прехраната имъ, като имъ се предвиждали и известни привилегии. Пратеницитѣ се завърнали и съобщили всичко на народа. И сливенци, доволни отъ това, почнали да се готвятъ за общото изселване, което щѣло да стане на 20 априлъ 1830 г. Селимински писалъ и до други градове и села въ Тракия, да последватъ примѣра на родния му градъ; а за да уясни нѣкои неясности и противоречия въ нарежданията на Вахтъ, ходилъ презъ априлъ 1830 г. отново при него. И тогава той му врѣчилъ една покана отъ бесарабскитѣ българи, настанени много по-рано въ Русия, съ която тѣ обещавали да отстъпятъ нѣщо отъ земитѣ си, молейки и попечителя си генералъ Инзовъ да погледне благосклонно на това. Ползувайки се съ „голѣма симпатия и довѣрие у народа“, Селимински разгласилъ тая покана навредъ, и така ямболци, старозагорци, жеравненци, кортенци, твърдичани и други склонили да се изселятъ въ Русия. Отъ руския щабъ Селимински успѣлъ да издействува и разрешение, да се отпустне на беднитѣ преселници храна отъ рускитѣ складове.

Не безъ мъжа сж се решавали тия добри българи да напустнатъ отечеството си. И докато дойде датата за тръгване, имало е постоянни колебания. Всѣки е зналъ какво губи, и никой не е подозиралъ условията на живота въ новия край. Започва разпродажбата на движими и недвижими имоти: но купувачи е нѣмало. „Имотъ, събиранъ отъ вѣкове въ единъ градъ отъ 8000 кжци, съ 200 воденични камъни, 300 тепавици, 200 хиляди дюлюма лозя, красиви градини и много друго, всичко въ добро състояние, нѣмаше никаква цена, и народътъ реши да го изостави, за да спаси отъ турската власть само голата си душа, въ пѣленъ смисълъ на израза“. Бащата на търновеца П. Кисимовъ, който билъ отишелъ въ Сливенъ по търговия съ аби, се натъкналъ презъ зимата на 1830 г. (въ началото ѝ) на странна картина. „Всички тичатъ нагоре-надолу като замаяни: едни се готвятъ да бѣгатъ, хане-с ай би и тѣ